

A TERMÉSZET.

Szerkesztik:

DR. LENDL ADOLF

és

csikszentsimoni és ernyesi

LAKATOS KÁROLY.

Budapest, II., Donáti-utca 7.

Állattani, Vadászati és halászati folyóirat.

»A TERMÉSZET« előfizetési ára
»HALÁSZAT« melléklapjával együtt
egy évre 6 korona.
»Halászat« külön, egy évre 8 korona.

M megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Hymnusz a pusztához.

Mint a mohamedán kelet felé tekint,
Middőn imádkozni készül istenéhez,
Feléd így tekintek pusztá, ott messze kint,
Valahányszor lelkem magasztost érez;
Te vagy ihletője! Minden a mi nagyság
Ide lenn a földön, a te képed mása,
Feneketlen mélység, végtelen magasság,
Összhanggá szilárdult meződ síkságába.

Óh, már hetek óta, hogy töled elváltam,
Csendes birodalmad lelkem előtt lebeg
És magamban járok e nagy láthatárba,
Melyet átvölgyvelnek a zombékos erek;
Mérhetlen kéksége felettem az égnek,
Simán alázkodva a föld elvesz benne,
Mintha ama távol csodás messzeségnek
Ráboruló táján a kapuja lenne.

Szinte el-elűnik előlem a pusztá
És csupán a mennynek szép országát látom,
Egy-egy felhő hajnal — alkonypirba úszva,
Halad által lassan a légoceánon;
Éz a hely, ahonnan a végtelenségnek
Örökké fátyolos, fényes arcát sejtem,
Itt a »kezdet« első percei még élnek
S a teremtő szótát hallatszik a csendben.

Mint egy függő nagy mécs, a nap fel-fellobban,
Tömjénfüstként pára a földet behúzza
És fedetlen fővel állok hajlékodban
Ólág szentegyháza: vadvirágos pusztá!

Egész valójával tűnik itt a lét fel,
Dicsőség, hatalom múltó semmiségi,
Itten az én szívem a nagy mindenséggel
Egy ütemre dobban és az istent érzi.

Nagyon messze tájnak fuvalmai szállnak
Nyomtalan léptekkel a síkon keresztül,
És szárnyukra hozzák ébredés s mulásnak
Forgó időszakát, — év, évre leperdül;
En nem kérdelem többé, mi lesz a poromból,
S milyen más alakban fogok felébredni,
Jól esik, ha lelkem a mulásra gondol,
Melynél itt a földön nincs hatalmasb senki.

Óh, hogy van egy közös, megfejtethetlen végzet,
A mely egyenlővé törpít mindnyájunkat,
Az óriás árnyék, mely keresztül léptet
A koronák felett s kedve szerint sújthat . . .
Mikor belenézek át e határon
A tulsó határba, lelkem reád talál
S láthatatlan kardod lebbenését látom
A száraz villámban, te mindig kész halál!

. . . S jön az éj, im eljön, — s ez a millió csillag,
Lehet, hogy egy nap volt, valamikor régen,
A mely felváltója lön az esti pirnak,
S az igazi nap volt, odafenn az égen;
Talán ott a tejút: kopott országútja,
Melyen hajdan ő járt, délről fel éjszakra
S ott melegét, hőjét, napról-napra újra
A hideg éjszaknak hiába kiadta.

Kisteleki Ede.